

Flacăra Credinței

Revista parohiei "Nașterea Maicii Domnului" din Lucerna - Horw

Apare cu binecuvântarea Înalț Prea Sfințitului Părinte Arhiepiscop și Mitropolit Iosif al Europei Occidentale și Meridionale

Aprilie 2019
Anul XI - Nr. 28

Iisus pe Cruce - icoană pe sticlă, Carmen Indergand Bira

Sumar:

- Fără Cruce nu este Înviere! - Pastorală la Învierea Domnului, *IPS Mitropolitul Iosif*
- Învierea Mântuitorului Hristos – cheazășia învierii noastre, *Pr. Dan Moldovan*
- Agapa frățească – Întâlnire tainică întru Hristos, *Florin Cătălin Ene*
- Pagina copiilor: Das neue Kaninchen, *Daria Năstase*
- Cronica parohiei, Vizita membrilor NEPSIS Elveția la Lucerna
- Ce însemnătate are pentru noi faptul că Hristos a înviat?
- Program Liturgic

Fără Cruce nu este Înviere!

SCRISOARE PASTORALĂ LA ÎNVIEREA DOMNULUI

către tot clerul, cinul monahal și poporul drept slăvitor din
Întreaga Arhiepiscopie

Preacuvioși și Preacucernici Părinți,
Preacuvioase Maici,
Iubiți frați și surori,

Hristos a înviat!

Taina Patimilor, Suferinței și Răstignirii Domnului nostru Iisus Hristos, o trăim și o înțelegem doar în taina morții pe Cruce și apoi în cea a ridicării Sale din mormânt, adică a Învierii Sale din morți.

Darul pe care Iisus Hristos Domnul ni-l face prin Învierea Sa din morți este de negrăit, pentru că nu ne

dăruiește ceea ce aparține vieții trecătoare, ci ceea ce este veșnic și netrecător, nepământesc și ceresc, și de aceea Îl primim în puterea nopții cu mâinile pline de lumină și inimile pregătite și larg deschise porțile sufletului, bine știind că El a învins întunericul cel mai de temut pentru noi oamenii: moartea!

Pentru a ne face părtași lucrării Lui, Îl primim prin post și rugăciune, știind că prin suferințele și Patimile

Sale a ajuns până la noi mila Cerului și dragostea Tatălui ceresc.

Îl primim însetați de viață, nepu-tând să ne împăcăm cu moartea care ne-a devenit cea mai mare povară. Această povară a venit să o ridice El de pe umerii noștri, să moară moartea noastră și să ne deschidă ușa sufletului spre El.

Omul lăuntric nu își găsește liniștea și pacea desăvârșite fără Dumnezeu. De aceea spune Fericitul Augustin că „ne-ai făcut pentru Tine Doamne și neodihnit este sufletul nostru până ce se va odihni întru Tine”. [PL 32, 662]

Îl așteptăm și Îl primim răstigniți de patimile și păcatele noastre, de dependențele noastre, precum El ne îndeamnă: „veniți la Mine, toți cei osteniți și împovărați, și Eu vă voi odihni pe voi” [Matei 11, 28] (...), bine știind că nimeni și nimic din lumea aceasta nu ne poate aduce slobozire de ele, decât El, Cel Înviat.

„Precum se împrăștie fumul și nu mai este, precum se topește ceara de la fața focului” [Ps 67, 3], așa din noaptea Învierii încoace, înaintea Crucii Sale și a Mormântului Său gol, pier și în noi păcatele și patimile pe care I le arătăm și le punem la picioarele Sale.

Îl primim deznădăjduiți, pentru că moartea nu pare a ne lăsa din mrejele ei, nici pe noi nici pe copiii noștri, nici pe cei dragi nouă, dar care iată, astăzi, este constrânsă să lase afară prada ei cea mult râvnită: viața noastră!

Îl primim cu sufletele în întuneric, aproape orbți de păcatul pe care îl iubim așa mult și care ne face orbi, dar pe care El îl spulberă într-o clipă pe Cruce precum pe cel al tâlharului care se căiește răstignit de-a dreapta Lui.

Printr-un cuvânt, Răstignitul ne deschide porțile milei Lui dătătoare de lumină, scoțându-ne din întuneric. „Toate acum s-au umplut de lumină, și cerul și pământul și cele dedesubt.” [Canonul Învierii, Cântarea 3]

Îl primim și Îl așteptăm plini de grijile vieții, îngrămădite de-a valma în inimile noastre, pe care El ne cere să le punem la picioarele Crucii Sale, apoi în fiecare Liturghie, „toată grija cea lumească să o lepădăm”, să o lăsăm în grija Lui, le va purta și El împreună cu noi pe toate.

Îl primim plini de îndoieli asupra a ceea ce suntem și asupra a ceea ce devenim în lumea aceasta, dar și asupra a ceea ce devine lumea aceasta în care trăim.

El însă ne încredințează să Îl primim, să ne apropiem de El și să ne lăsăm în voia Lui, să îndrăznim, „căci Eu am biruit lumea” [In 16, 33].

Îl primim plini de suferințe, care fac să crească în noi teama de moarte și de singurătate, dar și pe acestea le ia pe umerii Lui, împreună cu Crucea. „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit? [Mt 27, 46 și Mc 15, 34]” (...)

Răstignirea - preluare www.doxologia.ro

De la acest strigăt al Lui pe Cruce, nu mai este singurătate pentru cel care Îl cheamă pe nume, precum El, chemându-L în fața morții pe Tatăl, L-a apropiat pentru veșnicie de noi, cei care de fapt L-am părăsit.

Cuvântul Întrupat a gustat omenеște împreună cu noi singurătatea în fața răului și a morții, pe care nu El le-a creat. [Cf. Olivier Clément, *Christ est ressuscité*, Editura Desclée de Brouwer, Paris 2000, p. 39-40]

Iubiți frați și surori,

Îl așteptăm și Îl primim pe Hristos Cel Răstignit și Înviat plini de noi înșine, nevăzând pe cel de lângă noi care zace în uitare. Însă El ne deschide ochii și urechile să îl vedem și să îl auzim pe aproapele ca pe fratele nostru. „În trecut se spunea despre un sclav că este omul aproposos, «fără chip». Și iată că «Cel mai frumos dintre fiii oamenilor» devine unul din-

tre sclavi, torturat, pe care Îl vedem cu atât mai puțin cu cât Îl torturăm mai mult, pe care Îl torturăm cu atât mai mult cu cât Îl vedem mai puțin. Astfel, El (Hristos), pentru a ne forța să îi vedem, se identifică cu toți cei fără chip din lumea aceasta, cu toți cei care sunt bătuți pentru a li se fura sufletul, cu cei siliți la munci istovitoare, cu cei pe care-i dorim sau îi poftim fără să îi iubim. «[Ibid. p. 40] «Căci flămând am fost și Mi-ați dat să mănânc; însetat am fost și Mi-ați dat să beau; străin am fost și M-ați primit, gol am fost și M-ați îmbrăcat; bolnav

am fost și M-ați cercetat; în temniță am fost și ați venit la Mine. ... Adevărat zic vouă, întrucât ați făcut unuia dintr-acești frați ai Mei, prea mici, Mie Mi-ați făcut.» [Mt 25, 34-40]”.

Îl primim pe Hristos cu mintea plină de lumea aceasta muritoare, însă El o înalță spre frumusețea pe care El a ascuns-o în ele prin creație, care se oglindește încă, – dacă nu le vom distruge prin propria noastră libertate –, în toate cele din jurul nostru: cer, pământ, soare și lună, stele și nori, flori și copaci, păsări și animale, găze și toate cele din ape și mări, copleșite

Răstignirea Domnului - preluare www.cuvantul-ortodox.ro

toate de frumusețea omului, făcut după chipul și asemănarea Sa.

Îl așteptăm și Îl primim cu ochii plini de judecata aproapelui, încărcându-l pe cel de lângă noi cu toată vina lumii acesteia. Hristos Domnul ne face, luând toată vina noastră asupra Lui, să vedem adevărul și să luăm și noi povara celui de lângă noi și vinele lui să le purtăm ca și cum ar fi ale noastre, precum El face cu noi. „El a primit să ia asupra Sa fața fiecă-

rui om lipsit și să se unească pe Sine cu fiecare, ca nici unul dintre cei ce cred în El să nu se înalțe împotriva fratelui, ci fiecare, văzând pe fratele și pe aproapele său ca pe Dumnezeu său, să se socotească pe sine atotprea-mic față de frate, ca față de Făcătorul său; și să-l primească și să-l cinstească întocmai ca pe Acela, și să-și deșerte toate averile spre slujirea lui, precum și Hristos Și-a vărsat sângele Său pentru mântuirea noastră” [Sfântul

Simeon Noul Teolog, *Cele 225 de capete teologice și practice, Suta a doua de capete teologice și practice*, 96, în *Fi-localia*, vol. VI, trad. de Pr. Dumitru Stăniloae, Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, București, 2011, p. 111].

Îl așteptăm și Îl primim îngropați în gânduri și incertitudini și temeri. El ne ridică și ne învie cu dragostea Sa și cu încrederea Sa în om, în noi, îmbrățișându-ne cu dragoste la sânul Său, precum o mamă pruncul abia născut, căruia îi dă toată căldura care îl ține viu și încrezător că poate crește și el în dragoste, chiar dacă în afara brațelor părintești totul îi este potrivnic.

Dar în același timp, iubiți frați și surori, Îl primim plini de nădejde, zicând și noi ca Apostolii, pe care i-a întrebat Domnul de ce nu pleacă de la El – precum au plecat mulți alții din jurul Său după ce s-au smintit pentru că le-a făgăduit ca mâncare și băutură spre viața veșnică Trupul și Sângele Său: „...Doamne, la cine ne vom duce? Tu ai cuvintele vieții celei veșnice. Și noi am crezut și am cunoscut că Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului Celui viu” [In 6, 68-69].

Îl așteptăm și Îl primim cu dragoste, puțina noastră dragoste omenească, încercată și rănită de toate eșecurile prin care trecem în viață, dar care crește în dragostea Maicii Domnului care L-a primit și în numele nostru

în sânul său și prin care S-a înomenit Fiul lui Dumnezeu. Prin dragostea de mamă a Maicii Domnului creștem și noi în dragoste, ne umplem precum ea de dragostea lui Hristos Cel Înviat.

Cum ar fi putut crește Hristos-Dumnezeu ca Om, fără dragostea omenească a Maicii Sale? Cum am putea crește noi oamenii în veșnicie, fără dragostea dumnezeiască, cea a Dumnezeu-Omului, care prin Suferințele și Crucea Sa, cu dragostea Sa, a biruit pentru noi moartea și ne-a umplut de lumină?

Iubiți credincioși,

Rog pe Hristos Domnul Cel care ne-a ridicat din moarte la viață și care ne încredințează că nu de Cruce trebuie să ne fie teamă, ci de păcat – căci fără Cruce nu este Înviere –, să vă poarte pașii pe căile vieții spre toate faptele cele bune și să vă binecuvânteze !

Hristos a înviat !

Al dumneavoastră, de tot binele doritor,

† Mitropolitul Iosif

Învierea Mântuitorului Hristos – chezășia învierii noastre

Minunea Învierii începe de fapt cu Taina Întrupării. Nu ne este deloc ușor să înțelegem cum anume s-a lăsat încăput Dumnezeu într-un Om. Cum anume, Cel neîncăput, prin care s-au făcut „cerurile și pământul”, s-a făcut om, asemenea nouă. Cum anume, Cel care este din veșnicie născut din Tatăl, s-a lăsat circumscris în temporalitate. Apostolul Pavel a înțeles mai mult decât noi și ne spune despre Fiul lui Dumnezeu că „S-a golit pe Sine, luând chip de rob, devenind asemenea oamenilor și la înfățișare aflându-se ca un om; S-a smerit pe Sine, făcându-Se ascultător până la moarte – și încă moarte pe cruce!” (Filipeni 2,7-8). În cultul Bisericii, această taină apare exprimată și în această formă: ”Taina cea din veci ascunsă și de îngeri neștiută, prin tine, Născătoare de Dumnezeu, celor de pe pământ s-a arătat...” (Troparul Nascatoarei, glasul IV).

O taină, o minune, poate fi primită în mod pozitiv așa cum e, la nivelul credinței. Însă poate reprezenta și subiectul unor cercetări raționale sau poate fi privită, mai grav, cu indiferență și nepăsare. De ce e grav când ignorăm posibilitatea minunii și tainele? Pentru că tainele care ne încon-

joară fac parte din viață și ne ajută să lăsăm loc uimirii, loc lui Dumnezeu. Suntem tentați mereu să dezlegăm taine și, zic eu, e bine să ne lăsăm mereu uimiți de măreția tainelor lui Dumnezeu. Uimit de sublimul Creației, Lucian Blaga a scris aceste versuri memorabile:

*Eu nu strivesc corola de minuni a lumii
și nuucid
cu mintea tainele, ce le-ntâlnesc
în calea mea
în flori, în ochi, pe buze ori morminte...*

Cu astfel de cuvinte aș vrea să vă îndemn și eu: să nu ucidem cu mintea noastră tainele care ne înconjoară, și dacă harul lui Dumnezeu este sălășluit în noi, încă de la Botez, să nu ne temem a crede în Taina Întrupării, să nu ne temem a crede că și noi vom învia, pentru că însuși Hristos este chezășia / garanția învierii noastre. Se seamănă trupul întru stricăciune, înviază întru nestricăciune; se seamănă întru necinste, înviază întru slavă; se seamănă întru slăbiciune, înviază întru putere; se seamănă trup firesc, înviază trup duhovnicesc. (I Cor 15,42-44).

Într-adevăr, Învierea din morți e un fenomen inexplicabil prin mijloace raționale, însă dacă am crezut în Taina Întrupării, să credem până la capăt, iar Taina Învierii să rămână

Învierea Domnului - preluare www.doxologia.ro

pentru noi punctul culminant al nădejzii noastre, al credinței noastre, al iubirii noastre față de Dumnezeu. Noi știm că Hristos este Calea, Adevărul și Viața noastră. El a înviat și a biruit moartea, pentru ca și noi să avem viață veșnică, împreună cu El.

Toma s-a îndoit, el a trebuit să pi-păie și să vadă urmele cuielor și rănilor ca să creadă și să spună: „Domnul meu și Dumnezeul meu!”.

Noi însă avem mult de învățat din cuvintele Mântuitorului: “Pentru că M-ai văzut, Tomo, ai crezut; mai

fericiți decât tine sunt cei care nu au văzut și au crezut.” (Ioan 20)

Să căutăm mereu să ne găsim bucuria și fericirea noastră prin credința statornică în Domnul nostru și Dumnezeul nostru.

Hristos a înviat!

Părintele Dan Eliodor Moldovan

Agapa frățească – Întâlnire tainică întru Hristos

Este agapa frățească o simplă masă de prânz?

Prin definiție, termenul de agapă frățească poate fi găsit în DEX sub următoarea traducere:

agapă sf [At: ULIERU, C. 25 / Pl: ~pe / E: fr agape] 1 (Rar) Ospăț cu caracter intim, prietenesc. 2 Masă colegială. 3 Masă comună frățească la vechii creștini (sursă: www.dexonline.ro)

Câți dintre noi am contemplat însă pentru câteva secunde la sensurile mai adânci ale agapelor frățești pentru a desluși țesătura înțeleșului ce se ascunde cu adevărat în spatele acestor întâlniri tainice întru Hristos, ale căror origini datează încă de pe vremea sfinților apostoli...?

Câți dintre noi am făcut exercițiul de a vedea în aceste întâlniri mai mult decât o masă de prânz luată împreună într-o după amiază de duminică, după care tindem care mai de care să revenim la obișnuitul nostru program de duminică după-amiază..?

Făcând o analogie cu familia românească... de mici copii, fie că veneam de la școală, fie că veneam de la joacă sau câmp, stăteam întotdeauna numai împreună la masă, cu mic și cu mare.

Dacă închid ochii și încerc să îmi reamintesc momente frumoase

din copilărie îmi vin spontan și cu ușurință în cap următoarele cuvinte:

”Florin!? Hai la masă...!!”

Și mai știu că tot în mintea mea de copil, aproape întotdeauna începeam să murmur nemulțumit pentru că de fiecare dată mi se părea că acea masă... parcă mai mereu îmi întrerupea cel mai dulce moment al zilei... când nu voiam decât să îmi văd de treburile mele ”mult” importante...

Sună cunoscut..?

Îmi reamintesc cu drag de mesele alături de Părintele Isaia, un călugăr de la schitul Horia, la aproximativ 100 km de București... Am fost plăcut surprins să constat că obiceiul ”Casei” era în fiecare duminică... agapă alături de toți frații ce luaseră parte la Sfânta Liturghie. Și ce bucate simple erau, ce mai supă de legume cu cartofi, tocăniță de cartofi... ce salată de varză... Și fiecare aducea ce putea... ba un sac de ceapă, ba un kilogram de cartofi, ba un sac de ciment ce putea fi folosit la parcă nesfârșitele renovări ale schitului...

Și ce bucurie și fericire tainică plutea în aer în timp ce lingurile de lemn loveau castroanele de lut în căutarea câte unei bucățele de pește...

E o fericire de necuprins în cuvinte în aceste mese, ce încă ne reunesc pe toți sub același acoperiș și ce ne invită a ne reaminti că facem parte din aceeași familie cerească, și că suntem

copiii aceluiași Tată... care ne invită în fiecare duminică atât la masă cerească, cât și la masă pământească.

Istoria meselor frățești

«Se numește ”masa de după Liturghie“, masa dragostei, cu cuvântul grecesc ”agape“. Dacă vrem să arătăm cât iubim noi pe aproapele ca răspuns la iubirea lui Dumnezeu, înseamnă de la biserică, de la Sfânta Liturghie, întotdeauna ne vom întoarce acasă cu cineva străin de casa noastră, pe care o să îl invităm la masă, nu neapărat un sărac, deși bine ar fi un sărac. De ce? Pentru ca să arătăm iubirea noastră, pentru că iubirea se materializează.

”Te iubesc”, repet, este cuvânt searbăd.» (Pr. Nicolae Tănase, *Soțul ideal, soția ideală*, Ed. Anastasis, Sibiu, 2011, p. 55).

În vechime, agapele erau mese frățești cu scop filantropic (social), care au însoțit Liturghia primară, fără ca ele însele să aibă vreun rol sacramental. Până pe la jumătatea secolului al II-lea ele erau organizate înainte de Liturghie apoi, din motive disciplinare și ascetice, au fost transferate după slujba euharistică, iar spre sfârșitul secolului al IV-lea au dispărut.

Istoria lor se pare că are rădăcini în tradiția iudaică (așa cum menționează Talmudul, Tipicul comunității de la

Qumran, Filon din Alexandria ș.a.) și au fost preluate și de Sfinții Apostoli, fiind menționată în Sfânta Scriptură (Fapte 6; I Corinteni 11; Iuda 1; II Petru 2), apoi în Didahia și la unii părinți apostolici: Ignatie Teoforul, Ipolit Romanul și alți scriitori ai secolului al III-lea. Mai mult decât atât, Sfânta Scriptură arată povara grea care era pe umerii apostolilor în a organiza aceste mese, și de aceea Biserica a instituit treapta diaconiei – în primul rând pentru această slujire.

În Apus, agapele au existat până prin secolul al VIII-lea, dar au dispărut de la sine, fără să fie interzise în mod expres; după secolul al XX-lea însă, a existat (și încă mai există) pe alocuri tendința de a restabili obiceiul agapelor, dar mai mult ca o continuare a comuniunii euharistice, și nu cu scop filantropic – căci așa a fost înțeles sensul vechilor agape, deci având și un sens profund spiritual și chiar mistic.

Trebuie însă să menționăm că, în viziunea Bisericii, comuniunea duhovnicească nu se poate realiza prin astfel de mese, ci exclusiv prin împărțirea euharistică din același potir. Părerea denaturată de care vorbim pornește de la ideea că vechile agape erau mai mult decât o manifestare filantropică. Aceasta și pentru că agapa se termina cu „sărutarea păcii”. Dar adevărul e că „sărutarea păcii” avea

loc între agapă și euharistie, iar în cele din urmă a devenit element al euharistiei (și anume la începutul părții ei principale) și nu al agapei – ceea ce arată înțelesul primar al acestei sărutări frățești. Trebuie deci să reafirmăm că agapele nu au avut niciodată un rol sacramental, ci unul pur social și filantropic, legat de necesitățile și posibilitățile primelor comunități creștine. (Ierom. Petru Pruteanu, *Liturghia Ortodoxă. Istorie și actualitate*, Ed. Sophia, București 2013, p. 25-27.)

Comuniune prin reuniune

Am plecat cu toții de la un ”acasă” românesc, pentru a da șansa unui nou ”acasă”. Mai mult sau mai puțin conștient am lăsat în urmă părinți, bunici, prieteni și obiceiuri. Suntem aici pentru că fiecare am găsit în această țară ceea ce probabil România nu este încă în stare să ne ofere.

Un lucru însă îl cred cu tărie... 2000 km de geografie nu ne vor putea face să uităm de unde am plecat, și nu vor putea șterge din sufletele noastre cele mai frumoase momente și obiceiuri. Le putem reînvia aici, împreună, în sânul micii noastre familii din Lucerna. Și putem începe atât de simplu:

”Copii!? Haideți la masă!!!”

Pagina copiilor

Das neue Kaninchen

Es war einmal ein Mädchen, namens Daria. Sie hat jeden Tag mit ihrer Vater Abendgebetet. Daria sagt immer zu Gott: ich wunsch mich bitte ein Haustier oder ein Geschwister.

Es ist schon Frühling. Da ist Muttertag und es kommt der Osterhase.

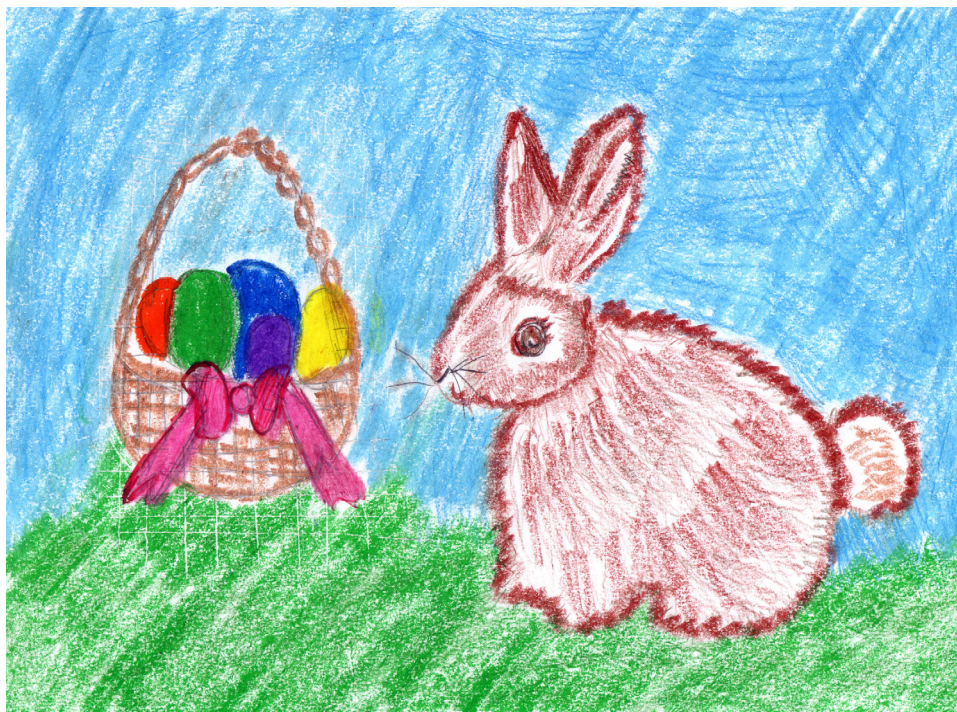
Ich bin Daria. Meine Mutter hat mir gesagt, dass ich zu Ostern zwei Kaninchen bekomme. Heute gehen wir zum Tierladen. Wir entdecken da viele Zergkaninchen. Wir entdecken eine Familie. Mit drei Geschwistern.

Es gibt zwei Jungen und ein Mädchen.

Mein Vater sagt: wir kaufen drei Kaninchen. Meine Mutter ist nicht einverstanden. Ich sagte: Bitte! Meine Mutter sagt: Na, gut... drei Kaninchen... nur drei... Wir schauen nach einen Kaninchenhaus.

Jetzt sind wir zu Hause. Meine Mutter sagte dass wir den Kaninchen in vier Wochen abholen können. Meine Mutter sagt das wäre ein Ostergeschenk.

Daria Năstase, *Meggen*

Cronica parohiei

Taina Sf. Botez s-a oficiat pe data de 10 februarie pentru Anna Marie, fiica Marianeii Ramona și a lui Alfred Andrei, având ca nașă pe Felicia Dumitru din București.

Taina Sf. Botez s-a oficiat pe data de 7 aprilie pentru Elida, fiica Getei și a lui André din Alpnach, având ca nași pe Larisa și Andrei din România.

Duminică 24 martie 2019, la Sfânta Liturghie am fost vizitați de grupul NEPSIS - Elveția. Nepsis înseamnă *trezvie* în limba greacă.

NEPSIS este o organizație a tinerilor din Mitropolia Ortodoxă Română a Europei Occidentale și Meridionale,

ce își propune să ofere un cadru în care tinerii să se cunoască și să se îşi unească forțele pentru a ține aprinsă flacăra credinței și a tradiției în țările în care locuiesc. NEPSIS, cu binecuvântarea IPS Iosif, are acum o filială și în Țara Cantoanelor. Acest grup are ca scop să promoveze valorile credinței ortodoxe în rândurile tinerilor din Elveția, să ușureze comunicarea între ei prin diferite întâlniri și mai ales prin participarea la Sfânta Liturghie.

La agapa organizată după Sfânta Liturghie ne-am deschis sufletește unii față de alții și astfel s-au stabilit legături și contacte între membrii parohiei noastre și NEPSIS. Sperăm să fie un pas cu folos spre întărirea comuniunii în Biserică.

Ce însemnătate are pentru noi faptul că Hristos a înviat?

Cea mai mare însemnătate. Învierea lui Hristos ne arată că am fost cu desăvârșire mântuiți. Caci, în primul rând, ea ne dă asigurarea că tot ce a spus Hristos e adevărat, deci și aceea că El este Fiul lui Dumnezeu și că moartea Lui a avut ca scop eliberarea noastră din robia păcatului și împăcarea noastră cu Dumnezeu. (...) Învierea lui Hristos ne asigură că moartea ce domnea peste firea noastră a fost învinsă, că trupurile noastre nu vor rămâne veșnic prefăcute în țărână, ci vor învia. Căci trupul lui Hristos e pârga firii noastre și, precum El a înviat, așa vor învia și trupurile noastre. Astfel, învierea lui Hristos e temelia credinței noastre. Dacă n-ar fi înviat El, tot ce a spus El n-ar fi căpătat adevăritate și nici noi n-am avea siguranța că înviem. De aceea, Sfântul Apostol Pavel spune: "Iar dacă Hristos n-a înviat, zădărnice este credința voastră, sunteți încă în păcatele voastre. Și atunci și cei ce au adormit în Hristos au pierit... Iar acum Hristos a înviat din morți, fiind începutura (a învierii) celor adormiți. Căci de vreme ce printr-un om a venit moartea, tot printr-un om, și învierea morților. Că precum în Adam toți mor, așa și în Hristos toți vor învia." (I Cor. 15, 17-18,20-22). (Învățătura de credință ortodoxă, Ed. Doxologia, 2009, p. 108)

Program Liturgic de Paști

Joi, 25 Aprilie

19:00 - Denia celor 12 Evanghelii

Vineri, 26 Aprilie

19:00 - Denia Prohodului Domnului
Taina Sfintei Spovedanii

Sâmbătă, 27 Aprilie

22:15 - Slujba de Înviere,
Sfânta Liturghie

Duminică, 28 Aprilie

13:00 - Vecernia Învierii

Luni, 29 Aprilie

9:30 - Utrenia,
10:30 - Sfânta Liturghie

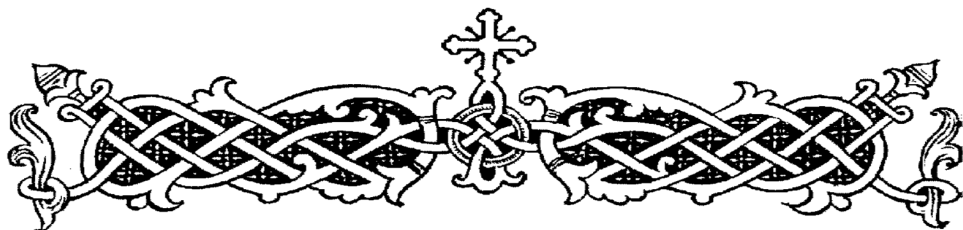
Vineri, 3 Mai

9:45 - Utrenia,
10:30 - Sfânta Liturghie
Izvorul Tămăduirii

Duminică, 5 Mai

9:45 - Utrenia,
10:30 - Sfânta Liturghie
Duminica Tomii
Sf. Mare Mc. Irina,
Sf. Mare Mc. Efrem cel Nou

Parohia ortodoxă „Nașterea Maicii Domnului”

Pr. Dan Moldovan
Tel.: 076 332 82 79

Adresa poștală:
Postfach 14219, 6000 Luzern 14

Locul de rugăciune:
Capela „Steinmattli”
Bodenmattstrasse 2, 6048 Horw, Luzern
(intersecția Bodenmattstrasse cu Grisigenstrasse)
Coordonate GPS: 47.014260 N, 8.301935 E

Programul slujbelor:

Sâmbăta
19:30 - Vecernia

Duminica
09:30 - Utrenia
10:15 - Sfânta Liturghie

Programul actualizat al slujbelor pentru sărbătorile din timpul săptămânii
este anunțat la biserică și pe site-ul parohiei:

www.biserica-luzern.ch

<https://www.facebook.com/bisericaortodoxalucerna/>

Așteptăm impresiile dumneavoastră și materialele pe care le doriți publicate în revistă
prin e-mail: biserica.luzern@gmail.com

Dorim să mulțumim pe această cale tuturor celor care sprijină în mod constant Biserica și în mod special parohia noastră. Ajutorul benevol și susținerea dumneavoastră voluntară sunt o contribuție enormă pentru întărirea vieții comunitare la Lucerna precum și pentru continuitatea rugăciunilor comunitare care se săvârșesc. Nu numai noi profităm de aceasta, ci și generațiile care ne vor urma nouă. Este păcat să ne privim atât pe noi înșine cât și pe copiii noștri de un drept elementar: acela de a cunoaște și trăi autentic credința și spiritualitatea propriului neam. Să binecuvinteze Dumnezeu toată jertfa făcută cu dragoste!

Ajutorul dumneavoastră pentru susținerea parohiei:

Rum. Orth. Kirchgemeinde
Zentralschweiz
Postfach 14219
6000 Luzern 14

IBAN: CH51 0077 8010 0658 2950 4